

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. július 5-én.

Kezdő ének: 25. zsoltár 1-2. verse

Főének: 395. dicséret mind a 3 verse

Ének prédikáció előtt: 135. zsoltár 1. verse

Textus: Apostolok cselekedeteiről írt könyv 16. rész 6-10. versei: „Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. Amikor Mízia felé mentek, Bitíniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket. Erre Mízián áthaladva lementek Tróászba. Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérlelte őt: »Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!« A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük: oda hívott minket az Isten, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.”

Kedves Testvéreim!

Életünk során sokszor kerülünk döntés elé. Vannak könnyebb döntések, amikor arról kell határoznunk, hogy például kimegyünk-e a kertbe dolgozni, vagy bent maradunk, hogy elkezdünk-e tanulni, vagy halogatjuk. Természetesen vannak nehezebb döntések is. Amikor nem csak egy órának, vagy napnak az időbeosztását kell eldöntenünk, hanem az életünk sorsának alakulásáról, vagy éppen családunk útjáról határozzunk. Hadd mondjak pár ilyen gondolatot, ami a nehezebb döntéseket jelzi. Milyen munkát vállaljak; vajon elköltözzek-e egy másik helyre, ha ott előnyösebb munkakörülmény adódik; kivel kössem össze az életemet; vajon építsek-e saját házat, vagy éppen béreljek valakitől; mind-mind olyan döntés, amit hosszas mérlegelés előz meg.

A keresztyén ember életében azonban a mérlegelésen túl még egy tényező közrejátszik a döntéshozatalban. Ez pedig az, hogy Isten vajon mit szól a tervemhez? Hiszen semmit nem ér a tervem, ha azon nem fog Isten áldása nyugodni. Erre figyelmeztette Kálvin Jánost a genfi prédikátor Farel Vilmos, amikor Kálvin egy éjszakára megállt Genf városában. Kálvin tovább akart utazni Bazel felé, hogy ott tudományos munkának éljen, ám Farel arra kérte, hogy maradjon Genfben és segítsen neki a gyülekezet megszervezésében. Amikor pedig semmilyen érv nem hatott Kálvinra, akkor Farel ezt mondta neki: „Én a Mindenható Isten nevében mondom neked, hogy ha velünk együtt nem akarsz munkálkodni az Úrnak ezen dolgaiban, az Isten átka nehezedik rád, mert a magad hasznát keresed és nem a Krisztus ügyét veszed figyelembe.” Kálvin megértette, hogy a kényelmesebb út, a tudományos munka csak a saját terve, de az nem egyezik meg Isten elképzelésével. Lehet, hogy emberileg nézve megfontolt, jó döntést hozok, de mindeközben Istennek más terve van velem és az életemmel. Amikor erre rájövök, akkor értem meg, hogy mit jelent Isten Lelkének a vezetése.

Pál apostol is átélte azt, hogy mit jelent, amikor Isten belenyúl egy tervbe. Eltervezte, hogy meglátogatja azokat a gyülekezeteket, amelyekben első missziói útja során járt. Amikor azonban ezt akarja tenni, akkor a Szentlélek nem engedte neki. Képzeli el, hogy Pál apostol csaknem 900 kilométert tesz meg anélkül, hogy egyetlen gyülekezetet is meglátogatott volna. Az akkori utazási körülményekhez képest ez nagyon komoly távolság. Mégis megteszi ezt az apostol, mert úgy értette meg, hogy az ő terve nem egyezik meg Isten tervével.

Sajnos azt nem írja le nekünk a Szentírás, hogy mit jelent ez a mondat: Isten Lelke nem engedte, hogy az igét hirdessék Ázsiában. Nem tudjuk, hogy Pál apostol üldöztetésbe, vagy ellenállásba ütközött, netán a gyülekezetek nem akarták ismét fogadni. Csak azt tudjuk, hogy valamilyen mozzanatból, eseményből azt a következtetést vont le, hogy Istennek más a terve, mint ami az övé. Ezért pedig hajlandó mintegy potyában utazni több száz kilométert, csak hogy utazása beleilleszkedjen Isten elképzelésébe.

A mi életünkben is lehetnek ilyen vargabetűk. Amikor valami olyanba fogunk bele, ami nem Isten szerint való volt. Elterveztük, végiggondoltuk, a döntést megalapoztuk és a végén csodálkozunk, hogy mégsem működött, mégsem sikerült. Nem csoda, hogy a párkapcsolatok, házasságok különválással végződnek az esetek többségében. Vajon ki az, aki úgy választ, hogy nem a szíve és nem az esze irányítja, hanem a hite? Minket a szüleink mindig arra tanítottak, hogy a társválasztásnál a kiindulási alap az, hogy hisz-e Istenben. Minden más csak ezután következhet. Vajon ezt mérlegelik sokan, amikor választanak? Amikor pedig nem Isten szerint történik a választás, akkor csoda-e, hogy nincsen jó vége?

Hasonlóképpen történhet ez a hivatásválasztásnál is. Amikor saját magunk döntünk, ahelyett, hogy Istenre hallgatnánk. Én magam is úgy döntöttem a gimnázium utolsó éveiben, hogy bármi leszek, de lelkész biztosan nem. Minden lehetőséget fenntartottam, csak éppen ezt az egyet zártam ki. A döntés megszületett.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. július 5-én.

Tanár leszek. A felvételim sikeres is volt, kémia és vallástanár szakra. Amit azonban a következő félévben átéltem, az minden volt, csak éppen nem sima utazás. Az óráimat nem sikerült egyeztetnem. A két egyetem által megígért szerződéskötés, ami a tanulmányaimat elősegíthette volna, elmaradt. Egyetlen olyan órára sem tudtam bejárni, amit a vallástanár szakon kellett volna hallgatnom. Sőt, még a kémia szakon belül is ütközések voltak. Ezek után nem csoda, ha sikertelen félévet zártam. Elég erősen háborogtam akkor az Úristen ellen. Ugyan miért történt ez az egész? Miért nem segített jobban? Majd amikor a következő félév néhány hónapjában egy építkezésen dolgoztam segédmunkásként, akkor volt lehetőségem gondolkodni. Isten nem mindenben segít, amit én eldöntök. Van, amikor azt mondja az általam választott útra, hogy: „nem engedem”. Van, amikor azt mondja Jézus Lelke, hogy meg kell tenned egy kis kerülőt, hogy meglásd az én utamat.

Azonban Pál apostol nem csak az elutasítással és az emberileg nézve fölösleges kitérővel találkozik ezen az úton. Hanem egy csodálatos útmutatással is. Látomása van az apostolnak, amiben egy macedóniai férfi azt kéri, hogy menjen át hozzájuk és legyen segítségükre. Világos és tiszta útmutatás. Isten Lelke nem csupán lezár egy utat Pál apostol előtt, hanem megnyit egy másikat.

Tele van az egész Szentírás azzal, hogy Isten miként vezeti az övéit. Tiszta és világos útmutatást ad. Ábrahámot kihívja a népe közül és egy előtte ismeretlen földre viszi. De megígéri neki, hogy nagy néppé teszi. Ábrahám pedig engedelmeskedett, elindult a hosszú útra. Amikor Józsefet Egyiptomba viszik, akkor álmok útján adja elé Isten, hogy milyen út következik Egyiptomra és a környező országokra. József pedig Isten útmutatásával menti meg az országot és menti meg a környék lakosságát az éhen halástól.

Vannak azonban olyan példák is, amikor a világos és tiszta útmutatás nem volt elég. Ott van a zsidó nép, amelynek Isten éjjel tűzoszloppal, nappal felhővel mutatta az utat. Nekik mégsem volt megfelelő ez az út. Zúgolódtak, elégedetlenek voltak. Ennek lett következménye a 40 esztendő pusztai vándorlás. Emberileg nézve fölösleges 40 év, Isten szerint pedig az átformálás időszaka. Láthatjuk a próféták elhívását is, akik sokszor szeretnék elhárítani az Isten világos kérését. Mégis mindegyikük megtapasztalta, hogyha Isten kér, akkor annak engedelmeskedni kell. Ahogyan Ámós próféta is mondta: „Ha oroszlán ordít, ki ne félne? Ha az én Uram, az Úr szól, ki ne prófétálna?”

Azonban sokszor hiába a világos útmutatás, hiába a Szentlélek egyértelmű vezetése, az ember mégsem választja azt az utat. Mert az ember okosabb, mint az Isten. A Bibliában a sok szép példa mellett ott van Jónás próféta esete is. Elég világos és egyértelmű útmutatást kap, menjen el Ninivébe és mondja el nekik, hogy még 40 nap és elpusztul Ninive. Jónás pedig elindul a másik irányba. Ismerjük a történetét, hogy Isten végül a cet gyomrán keresztül vezeti vissza arra az útra, amelyet Isten mutatott neki, de amelyen Jónás mégsem akart menni.

Vajon mi nem teszünk sokszor így? Isten világosan megmondja, hogy mit kellene tenni, és mi nem teszünk, mert az nekünk nehéz, vagy kellemetlen. Úgy gondoljuk, hogy az Isten azt nem is akarhatja így. Nekem az rossz lesz. Márpedig rosszat nem akarhat velem. Az én életemben is volt egy olyan döntés 7 évvel ezelőtt, amiben a saját érzéseimen, gondolataimon kellett keresztül lépnem ahhoz, hogy Isten döntését elfogadjam. Elöttem volt egy út, amit én nem akartam és amire nemet mondtam. Isten azonban egy bibliai történeten keresztül azt üzent nekem, hogy ne mondjak nemet arra az útra. Csakhogy én azon az úton nem akartam menni. Nagyon komoly tusakodás volt elfogadni. Elfogadni azt, hogy nem én döntöm el, hogy mi lesz velem, a családommal, hogy nem én döntöm el, hogy merre vezet tovább az életutam. Amikor pedig képes voltam kimondani azt, hogy Isten döntse el mi legyen az életemmel, akkor nyugodtam meg. Az út, ami előttem lesz, amit az Istentől kapok, az biztosan jó út lesz. Végül megtapasztalhattam, hogy Isten nem akarta azt, amit én nem akartam. Csak ki kellett engednem a kezemből a döntési, a tervezési hatalmat.

Ha pedig ezt átéljük, hogy már nem azon az úton haladok, amit én magam döntöttem el, amikor megtapasztalom, hogy a Mindenható rendelése szerint járok egy életpályán, akkor az életem kiegyensúlyozott élet lesz. Hiszen lehetnek tiltások az életemben, amikor azt mondja Jézus Lelke, hogy arra nem mehetek tovább, de lesznek világos útmutatások is, amikor megmondja, hogy merre vezet az utam. Adjon az Úristen nekünk elég bölcsességet ahhoz, hogy az Ő döntéseit a saját döntéseinktől meg tudjuk különböztetni. Adjon nekünk Szentlelket ahhoz, hogy az Ő útmutatásait el tudjuk fogadni. Ezért könyörögjünk minden napon: „Ó, maradj szent igéddel Mivelünk, Megváltónk, E földi vándorlásban Te légy útmutatónk.”

Amen!

Záró ének: 200. dicséret mind a 6 verse